



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disquisitionvm Magicarvm Libri Sex

Delrío, Martín Antonio

Mogvntiae, 1624

Qvæstio I. Quid sit diuinatio?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62472)

ad instantibus semper iniecerant, qui huius Spiritus propheticas & obscuriores sententias, ad religionis euerfionem & seditionem mouendam interpretabantur. Magistratus autem ad multitudinem compefcendam, & quid rei sit lustrandum accedit, fraus difficillime apparuit: sed tandem, in isto consilio de diffoiando muro & vicinis & parietibus vnde voces reddi conijciebant, misera puella prodijt, ac exanimata quorum suafu & consilio hoc fecerit, confessa est statim, se à quibusdam seditiosis sectarijs, & ab eo imprimis, què nominauimus Draco, ad istam nequitiam inductam fuisse.] Hec ille lib. 2. Quid autem necesse Munzeri, Lutheri & similibus pseudopphetias memorare? de hoc septimo indicio discenendi lege Ioan. Horozeu d.l.c. 16.

Denique à modo etiam reuelationis iudicium formandum, quando aliquid in eo malum moraliter reperitur, vt puta turpe, scandalosum &c. Sed qñ nihil prædictorum, nec mali modi adest, res omnino periculi plena remanet, quantumuis multa veræ fidei ac virtutibus solidis consentanea adsint. Nam nec verarum reuelationum vnus esse modus vel certus consuevit, nec vnus alio certior aut consuetior. Scribit enim B. Angela de Fulgino, has spirituales illustraciones & eleuaciones aliter solitas ipsi accidere vna vice, & aliter alia: ita quod semper ibi nouitas contingit, & hoc est totum inenarrabile. Reuelationes enim & visiones sunt alterius modi vna vice, & alterius alia.] Sic illa ca. 56. in fine. Sane toto opere diuersos, quos experta, modos describit præsertim duos insignes, quibus se Christus Dominus præsertim eius animæ solitus exhibere. inuenies eos cap. xxvii. Claudatur hæc de reuelationib. disquisitio canone Concil. Lateranen. sub Leone. 10. sess. II. cuius hæc sunt verba.

CAPVT II.

De diuinatione.

Sicut species præcedens vera, sic ista falsa, ideo illam Cõiectationi præposui, quæ quasi mixta.

QVÆSTIO I.

Quid sit diuinarior?

Est aliquam constat, vel Cicer. teste, cui⁹ de ea duo libri supersunt. viderur nihil aliud esse, quam significatio occultorum ex pacto conuentis cum demone.] Significatio, inquam, quia non perficitur sola mentis intellectuone sine cognitione, sed signis quoque & verbis exterioribus vtitur, qua in re differt à sententia, per vanam obseruantiam acquisita. Est autem tam præteritorum & præsentium, quam futurorum, dummodo illa sint occulta, hoc est procul remota ab humana cognitione. Ideo malui dicere, occultorum, quam futurorum, Nam prophetia & diuinatio in materia conueniunt. Quæ de pacto cum demone adduntur, illa separant diuinationem, à prophetia, & à naturali coniectatione. hæc enim nascitur, ex disciplina & obseruatione humana: illa vero desuper à Deo infunditur. Cumq; quanta est diuinatio, dependeat ab ope demonis, qui emulatur diuinitatem furando diuinationem, vnde & dicta diuinatio quasi diuinitatis imitatio: sequitur diuinationem non posse progredi vltterius, quã demonis cognitio pertingit, sequitur etiã, nec arte nec natura diuinationem perfici. Vtutur ad eam magi diuersis instrumētis. Qui pactū expressum habent cum demone, quia norunt gratius illi nihil accidere hominum idololatræ cultu, ideo ple-

rumque!

rumque sacrificium interponunt, arastatuta precibus nuncupatis, accenso thure, vestibus vere, quales sunt notorum Sacerdotum b. Neq; tamen hoc semper faciunt, sed omittunt aliquando, vel quia temporis angustia non patitur, vel quia hoc non exigit forma diuinationis qua vtuntur: sunt enim plures & diuersæ, vt post docebo: Quia tacitum pactum habent, ijs varijs vtuntur obseruationibus, pro natura sceleris: non quidem sacrificantes, sed tamen quæ faciunt & dicunt, referentes, gnari, vel ignari, in honorem dæmonis.

QVÆSTIO II.

Quæ occulta possit dæmon reuelare.

Quædam, non omnia, possunt, quia non omnia norit: quæ communis est Orthodoxum sententia, post Tertullian. & Origenem, nempe: D. Augustini, Eusebij, Anselmij, Rabani, Damasceni, D. Tho. c. Adscribam solius verba Marci Historici, qui postquam narrauit mendaces responsiones idoli Veneris, subdit ista, Tales enim sunt dæmones, vt qui decipiant. & nihil veri dicant. Neq; cuius possunt aliquid certo præscire: sed ex versimilibus præseferunt se præscire apud eos qui eis seruiunt. Quomodo enim possunt verum dicere, qui exciderunt à veritate? Quod si in aliquibus contingit eos diuinare, hoc fit ex eo, qd euenit: quo modo etiam accidit in hominibus, vt sæpe quedam prædicant futura, de re quæ euentura d.] Quæ valde obscure dicta, sic intelligenda, vt vera sint: male dæmones mentiri, sed posse, si velint, verum aliquando dicere, atque adeo decipere solere, vt tamen hac ipsa veritate decipiant. Nonnulla quoq; quæ creatam scientiam non superant, scientifi-

ce posse prædicere, iuxta illa, quæ mox dicenda.

Primo nequit dæmon certo prædicere, ea quæ sunt omnino libere futura e: vt sunt, primo quæ dependent absolute à voluntate Dei, cuiusmodi sunt supernaturalia mysteria, nec nõ gubernationes & mutationes regnorum ac rerum pub. quia corda Principum sunt in manu Dei, qui solus illa commutat vt libet. 2. ea quæ dependent ex arbitrij humani libertate, vt quid cras sim facturus vel cogitaturus. 3. quæ sunt omnino & proprie futura contingencia, quamdiu illa non habent causam certam & determinatam.

Secundo, existis quæ certo non nouit, potest dæmon multa probabiliter tantum & coniecturam faciens prædicere f. Summam n. diuturna obseruatione sibi experientiam comparauit, & pollet angelico ingenij acumine, & optime nouit reru naturaliũ facultates, & ad quid valeant, hominum voluntatem, mediãte appetitu sensitiuo, inclinare, nouit omnium hominum tẽperamẽta, affectusq;, nouit quid ex his & illis se qui soleat. Vnde cõringit, vt sæpe ad amissim prædicat, quid qñ homines sũt facturi, vel etiam qd Deus hũc vel illum populum sit puniturus, qd talis exercitus gladio, fame, pestilente affligetur, qd talis à tali sit occidendus, qd Princeps de folio exturbãdus, nam & hoc ex diligentia & fide coniuratorum, fœcordia & incuria cauendi, vel pellẽdi, potest colligere. Sic apud Nicetam, fanaticus ille Basilacius Isaacio excaecationem, & de folio deiectionem, quæ mox consecuta, prædixit g. Degebat iste vates prope Rhæstum: habebatur à vulgo propheta. Caterum (ait Nicetas) nihil veri aut perspicui de rebus futuris loquebatur, sed verba

c Tertull.
& Origen.
supra Aug.
gu. lib. 2. de
Gen. ad lit.
cap. 17. &
Ans supra
Euseb. d.
c. 40. Aug.
de diu. at
dam. cap.
5. & 6. Da-
mascen. l.
2. ad fid.
cap. 4.

g Nicetas
Chonia.
lib. 3.